

[Rytter.]

af de to Grunde, jeg nævnte, af Hensyn til den enkelte Forbryder og hans Familie og ligeledes af Hensyn til Forholdet til Udlandet. Nu gennemfører man et nyt Princip. Man gaar bort fra dette, at det er Hensynet til den enkelte, der skal være afgørende i dette Forhold. Jeg forstod den ærede Ordfører for Socialdemokratiet saaledes, at det kun var en Tendensforskydning, men ikke en Ændring i Princippet, man gennemførte. Jo, her gennemfører man en Forandring i Princippet, idet man gaar bort fra Hensynet til den enkelte og over til at gennemføre Princippet saaledes, at hvor der er Fare for, at man ikke vil kunne faa Forbrydelsen fuldstændig opklaret, kan Sagen komme for for lukkede Døre. Man gennemfører Princippet saaledes, at nu kan man lukke Dørene ogsaa under Domsforhandlingerne i disse Tilfælde, hvor man ikke har kunnet gøre det før.

Vi anser denne Beføjelse for yderst farlig. Dengang vi gennemførte de tidligere Begrænsninger i Offentligheden, havde vi et Argument for at gaa med til disse Begrænsninger. Det var dette: Der sker jo ikke nogen Ulykke, thi vi har en Kontrol derved, at Domsforhandlingerne skal ske for aabne Døre. Vi var tilfredse med denne Kontrol, derfor kunde vi gøre det. Men nu kommer man og siger: Det kan ogsaa besluttes, at Domsforhandlingerne skal ske for lukkede Døre. Saa har vi kun een lille Trøst tilbage: det er, at Dommen dog heldigvis endnu skal være offentlig. Men jeg tror ikke, at det for et demokratisk Folkefærd og en demokratisk Stat vil være nok, at Dommen er offentlig. Det var en Kontrol, at Domsforhandlingerne foregik for aabne Døre, men nu skal Dørene altsaa ogsaa dér kunne lukkes. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at vi kun, naar der er særlige Grunde dertil, skal miste det, som jeg her har kaldt Kontrol, og som var en Forudsætning for, at vi gik med til de tidligere Begrænsninger i Offentligheden. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem; thi her indfører man et Princip, hvorved det bliver umuligt for Dommeren at kontrollere, om det er nødvendigt at lukke Dørene. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet kom med mange smigrende Udtalelser om den danske Dommerstand, og jeg takker det ærede Medlem for dem; jeg tror, de er rigtige. Vi hørte ganske vist andre Toner under en tidligere Sag, men det skal ikke skille os. Jeg tror, det ærede Medlem ser rigtigt paa det:

Domstolene er uafhængige og er selvfølgelig loyale paa alle mulige Punkter. At der undertiden kan være uheldige Dommere — ja, det behøver vi jo ikke at tale om, der kan være uheldige Individuer inden for alle Klasser. Men her gennemfører man nu det, at naar der er Fare for, at nogle Beviser kan mistes, at vi ikke har faaet fat i alle de tiltalte, kan man lukke Dørene. Dér kan det ikke hjælpe, at den ærede Ordfører henviser til en dygtig Dommerstand; thi naar Politiet kommer ved Sagens Begyndelse og siger: Vi er bange for, at vi ikke faar denne Sag fuldt oplyst, hvis Dørene ikke lukkes, hvad skal Dommerne saa gøre? De kender ikke Sagen paa det Tidspunkt, kender ikke hele Materialet. Det er Politiet, der sidder med alle Traadene, og Politiet siger: Vi tør ikke garantere for Sagens fulde Oplysning, hvis den ikke behandles for lukkede Døre. Hvad mener saa den ærede socialdemokratiske Ordfører at Dommerne skal gøre? Skal Dommerne saa svare: Vi kender ikke videre til Sagen, men vi tror, Politiet har Ret, eller skal de tage den store Risiko og sige: Vi kender ikke meget til Sagen, derfor skal Sagen behandles for aabne Døre, uagtet Politiet, som har alle Traadene i sin Haand, ønsker det modsatte. Vi løber her den Risiko, at Politiet med stor Styrke kan møde frem for Dommerne og hævde dette.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører, som er beskikket Sagfører bl. a. ogsaa i kriminelle Sager, maa give mig Medhold i denne Paastand. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, hvorledes det gaar til i det, vi kalder Grundlovsforhørene. Det sker netop i Masser af Tilfælde, maaske i flere, end det ærede Medlem og ogsaa jeg er Tilhænger af, at Politiet møder frem og siger: Lukkede Døre! Ellers er vi bange for, at Sagen ikke vil blive fuldt oplyst.

Altsaa, man ikke blot giver Afkald paa det, som hidtil har været Kontrollen, men man gør det paa det mest skæbnesvangre Punkt, nemlig dér, hvor Dommeren er ude af Stand til at kontrollere Nødvendigheden deraf. Derfor er vi fra vor Side betænkelige ved at tage dette Skridt, der betegner en Principforandring. Tidligere har man kun lukket Dørene, naar Hensynet til den enkelte Forbryder eller Hensynet til fremmede Magter gjorde dette ønskeligt. Nu fører man et nyt Princip ind, saaledes at Dommerne, naar de skal være samvittighedsfulde, daarligt kan modsætte sig, at Dørene bliver lukket.